

Iluzia se sparge în bucăți

1 Ioan 2.13-17

Frank Binford Hole

© SoundWords, Online începând de la: 16.01.2019, Actualizat: 16.01.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1 Ioan 2.13-17

Ai văzut vreodată o fata morgana? Un astfel de miraj este o apariție fascinantă, pe care nu o vei uita așa de repede. Când cu câțiva ani în urmă am fost în călătorie cu un prieten am putut vedea o fata morgana. În partea stângă a noastră a apărut un lac mare, ici și acolo pe lac erau insule ca niște buline mici. Contrastul cu pajiștea uscată, pârjolită era imens. În timp ce ne gândeam dacă ar putea fi o fata morgana, întrebările și îndoiala noastră s-au clarificat repede: într-un mod ciudat imaginea a început să se miște, și când a dispărut ne-a fost clar, că apa lacului nu era nimic altceva decât valurile de căldură sclipitoare, și insulele erau culmile dealurilor mici din depărtare. După câteva momente a dispărut lacul plăcut, și în urmă nu a rămas nimic.

Lumea: o mare iluzie

Probabil încă niciodată nu ai văzut o fata morgana, însă cu siguranță cunoști foarte bine cea mai mare iluzie sau cea mai mare amăgire. Numele ei este: lumea. Desigur prin aceasta nu vreau să spun pământul fizic, oamenii, locuitorii pământului, ci marele sistem „lumea” cu oferta lui, pentru a satisface toate dorințele omenești imaginabile, însă *fără Dumnezeu*.

În acest organism îngrozitor și minunat, care s-a dezvoltat prin genialitatea lui satan, avem toți partea noastră: unii sunt favorizații acestui sistem, însă cei mai mulți au parte de nenorocirea acestui sistem. Oricare a fi partea ta – dacă nu ești întors la Dumnezeu, vei fi inevitabil atras în pierzarea lui definitivă.

Creștinii credincioși nu sunt din lumea aceasta

Dar dacă te-ai întors la Dumnezeu, nu mai aparții acestui sistem „lumea”. Cuvintele Domnului Isus, pe care El le-a spus ucenicilor Săi, sunt clare și precise: „Ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume.” El a repetat de două ori aceste cuvinte (Ioan 17.14,16). Prin lucrarea lui Dumnezeu tu ești într-adevăr salvat din acest sistem „lumea”, însă ești în pericol să îți dai seama numai pe jumătate de adevăratul caracter al acestui sistem. Noi ne încurcăm foarte ușor în plasele lumii și producem pagube mari sufletului nostru. Scriu aceste rânduri tocmai pentru aceia care stau în acest pericol.

În prima sa epistolă, apostolul Ioan rostește unele atenționări serioase. Vrem să citim în liniște 1 Ioan 2.13-17 și să medităm la cele scrise:

1 Ioan 2.13-17: 13. V-am scris, copilașilor, pentru că L-ați cunoscut pe Tatăl. 14. V-am scris, părinților, pentru că L-ați cunoscut pe Cel care este de la început. V-am scris, tinerilor, pentru că sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și l-ați învins pe cel rău. 15. Nu iubiți lumea, nici cele din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. 16. Pentru că tot ce este în lume: pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt din Tatăl, ci sunt din lume. 17. Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru eternitate.

Apostolul Ioan se adresează „tinerilor”, deci nu credincioșilor care stau pe prima treaptă a

vieții lor de credincioși și a experiențelor lor; acești tineri sunt încadrați în categoria „copilași”. El nu se adresează nici acelora care prin multă experiență s-au maturizat în cunoașterea lui Hristos; aceștia sunt „părinți”. Ioan se adresează acelora care au ajuns pe o treaptă mijlocie. Ei au câștigat o oarecare cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu, și această cunoaștere, de exemplu despre învățătura anticreștină, îi întărește împotriva vicleniilor lui satan. Cu toate acestea ei nu au cunoscut pe Hristos așa de profund, ca această cunoaștere să satisfacă sufletul lor așa de mult că ei, ca și Pavel, consideră toate lucrurile ca gunoi (Filipeni 3.8). De aceea ei sunt sensibili la ademenirile lumii.

Dacă te întorci la Dumnezeu ca tânăr, așa cum este cazul celor mai mulți credincioși, și faci progrese normale, atunci atingi treapta de maturitate a unui „tânăr” tocmai în momentul când viața este la punctul culminant: legăturile prin căsătorire și paternitate exercită influența lor cea mai mare. De aceea un credincios, care ca și „copil” a avut o dezvoltare bună, mai târziu în viață este luat captiv mai mult sau mai puțin de lume, și mărturia creștină a lui slăbește. Să ne punem singuri întrebarea, pe care și-au pus-o ucenicii: „Nu cumva sunt eu, Doamne?” (compară cu Matei 26.22).

În versetele citate mai înainte Ioan prezintă anumite adevăruri, care alungă marea iluzie a lumii – dacă le primim cu adevărat. Vrem să ne ocupăm cu aceste adevăruri, punând unele întrebări. Mai întâi vrem să cercetăm:

Pe ce fundament se bazează sistemul „lumea”?

Observă răspunsul Bibliei: „Tot ce este în lume: *pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții* ...” (1 Ioan 2.16). Aici sunt numite clar și precis trei fundamente:

1. *Pofta cărnii* este dorința nestăpânită de a avea ceva; dorința neobosită să ai sau să primești tot ce dorește trupul. Această „poftă a cărnii” cuprinde întreg domeniul acestor dorințe: de la patima cea mai de jos instinctivă și până acolo, că porți grijă sub orice formă imaginabilă pentru binele trupesc.
2. *Pofta ochilor* este dorința nestăpânită a vederii. Spre amintire: ochiul este numai organul pentru vedere; în realitate însă mintea este cea care vede. „Pofta ochilor” cuprinde toate dorințele nestăpânite, care sunt legate mai mult cu sufletul viu și dotat cu inteligență, pe care omul îl posedă, decât cu trupul. Lumea oferă tot felul de spectacole și show-uri, ca să satisfacă ochiul sau urechea. Dorim să vizităm cele mai de jos prezentări de varietăți sau cele mai cultivate reprezentații teatrale: dacă dorințele și poftele noastre sunt orientate mai mult intelectual, atunci ne aflăm pe culme între știință și filozofie și prin aceasta satisfacem lăuntric pofta de a vedea lucruri tot mai noi – însă niciodată nu vom fi în stare să ajungem la cunoașterea adevărului.
3. *Trufia vieții* este dorința nestăpânită de a arăta că ești cineva. Această dorință este adânc înrădăcinată în om și este cea mai rea din cele trei pofte. Ea cuprinde orice dorință în legătură cu duhul nemuritor, care odinioară la creație era posesiunea cea mai înaltă și onoarea cea mai înaltă a omului. Este de fapt o dorință foarte precisă: dorința de a fi cel mai bun și de a fi primul – să fi primul în clubul cel mai de jos și mai neînsemnat al

omenirii dar să te urci pe culmile lui cele mai înalte și în păcătoșenia lui să îndrăznești să sfidezi supremația lui Dumnezeu, care stă pe bolta cerului.

Deci sistemul „lume” este construit pe aceste trei fundamente. Cum este caracterul lumii?

Să folosim o altă imagine: „lumea” este o jucărie strălucitoare și parfumată cu parfum de trandafir. Să privim mai exact această jucărie și s-o cercetăm în detaliu. Să supunem „lumea” testului simplu al Cuvântului lui Dumnezeu. Care este rezultatul? Strălucirea, sclipirea ei trece, parfumul ei se vaporizează și mai rămân numai aceste trei însușiri primitive ale omenirii decăzute: *pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții* – detestabil și urât mirositor; aceasta este totul.

Dar este într-adevăr așa? Pot fi acestea adevărate? Dacă dorim cu adevărat serios să știm adevărul, trebuie numai să privim puțin mai exact, și vom fi convinși că așa este. „Eul propriu” – aceasta este *forța* motrice fundamentală a sistemului „lume”, și *egocentrismul* este principiul suprem după care funcționează acest sistem. De aceea lucrurile lumii sunt stricate, otrăvite, cu toate că multe din ele sunt inofensive și nedăunătoare; însă un creștin nu ar trebui să iubească aceste lucruri mai mult decât sistemul „lume”, care le-a stricat.

Venim la întrebarea următoare:

Care este sfârșitul lumii?

Aceasta înseamnă, care este țelul călătoriei ei, cum se va sfârși lumea? Răspunsul Scripturii este foarte clar: „lumea trece, și pofta ei” (1 Ioan 2.17). Ea merge în nimic, căci sfârșitul ei este pieirea. Un răspuns surprinzător. Suntem ispițiți să spunem ca ucenicii: „Greu este acest cuvânt; cine poate să-l asculte?” (Ioan 6.60). Însă răspunsul este adevărat.

În lume este un câmp nespuse de mare al activităților omenești. Sunt lumi în lumi: lumea „gândirii”, care constă din speculații, filozofii și cercetări; lumea „cuvântului”, care constă din literatură imensă în multe limbi și însemnări voluminoase impresionante conținând rezultatele observațiilor și activităților omenești; lumi ale „faptelor”, unele luxoase și impunătoare (acestea le aparține lumea societății, a modei, a politicii și a plăcerilor), altele obscure și triste (din acestea fac parte lumea lucrului, sărăciei și viciilor).

Și care este rezultatul final al acestor activități omenești, exercitate în toată dimensiunea lor și de la o generație la alta până în punctul lor culminant? ... *Nimic!*

Într-o povestire orientală un prinț tiran a poruncit unuia din bărbaiții lui înțelepți, sub pedeapsa cu moartea, să-i spună un slogan care să se aplice la tot ce există în împărăția lui. Înțeleptul s-a gândit un moment și apoi a răspuns: O, împărate, tu trebuie să scrii pe toate numai aceste cuvinte: „Și aceasta va trece.”

Fără îndoială, el avea dreptate. Sloganul lui era biblic în cel mai înalt grad. Fata morgana va dispărea fără îndoială în nimic. Toate cuceririle omenești vor pieri în nimic. Va veni timpul când

ultimele rămășițe ale marii piramide se vor prăbuși în praf și vor fi mânate de vântul fierbinte în Sahara; când se va uita unde este Londra și New York; când științele omenești și filozofia omenească vor încurca pe om în catastrofe îngrozitoare și pricinuite de el însuși și îl va duce la decădere și când fiecare mărire omenească și toată gloria vor fi aduse la tăcere în prezența Domnului.

Dacă ne gândim la toate acestea, nu răsună în urechile noastre porunca apostolică: „*Nu iubiți lumea, nici cele din lume*” (1 Ioan 2.15)? Primul cuvânt – „nu iubiți” – doresc să-l accentuez în mod deosebit aici. Acest cuvânt nu cere de la noi să trăim ca un pustnic sau un călugăr. Noi mergem prin lumea aceasta, cu toate că nu suntem *din* ea, și zilnic avem a face cu lucrurile *din* lume, când exercităm profesia și ne câștigăm pâinea zilnică. Și tocmai pentru faptul că ne preocupăm permanent cu lucrurile lumii este foarte necesar îndemnul „nu iubiți”.

Lumea a lepădat pe Domnul și Mântuitorul nostru. Căpetenia ei a răstignit pe Domnul gloriei. Dacă ne gândim la aceasta și înțelegem fundamentul pe care este așezată lumea, și dacă știm că pe lângă aceasta lumea va pieri în nimic – *putem noi, avem noi voie* s-o iubim? Imposibil!

Putem merge un pas mai departe și ne putem întreba:

Există ceva veritabil și care satisface, care să înlocuiască lumea?

Da: este „dragostea Tatălui” (1 Ioan 2.15). Sistemul „lume” s-a ridicat imediat după căderea în păcat. El a luat naștere în încercarea zadarnică de a umple sentimentul de gol din inima omului – sentimentul golului care a luat naștere prin pierderea părtășiei cu Creatorul său. Deci, nimic altceva nu va sătura vreodată inima, decât numai cunoașterea lui Dumnezeu și legătura cu El. În creștinism a fost refăcută această legătură cu Dumnezeu, însă într-un mod mult mai intim decât aceasta era posibil pentru omul trăind inițial în inocență. Noi creștinii Îl cunoaștem pe Dumnezeu nu numai ca și Creator atotștiutor și bun, ci și ca Tată, și aceasta în legătură cu caracterul Său adevărat – dragoste.

„Dragostea Tatălui” este nucleul adevărat a tot ceea ce a fost revelat prin Hristos. Epistola lui Ioan începe cu referire la toate cu câte apostolii au venit în contact, cu ceea ce a fost revelat în „Cuvântul vieții”. Și ceea ce apostolii știau, au făcut cunoscut și altora, așa că cercul părtășiei s-a extins: „părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos” (1 Ioan 1.3).

Aici se pot recunoaște clar două domenii mari, sau sisteme: pe de o parte sfera lumii cu nenumărate subiecte, rodul inventivității omenești, dar care toate se bazează pe poftă și mândrie; pe de altă parte sfera creștină, umplută cu lucruri nevăzute și veșnice, care se învârt în jurul Tatălui și dragostei Lui. Lucrurile sferei lumești sunt foarte impresionante și de dorit (așa cum spune Bunyan *Vanity Fair* [târgul deșertăciunilor]), dar total nesatisfăcătoare și trecătoare; lucrurile nevăzute sunt până astăzi vizibile numai prin credință, dar satisfac și sunt veșnice.

Și să ne gândim totuși: este imposibil ca cele două sfere să poată lua loc în același timp în

inimă: „Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el” (1 Ioan 2.15). Opusul este adevărat: dacă inima unui om este umplută cu dragostea Tatălui, este imposibil ca acest om să iubească lumea. Pentru el această fata morgana nu este nici o ademenire. El cunoaște nu numai adevăratul ei caracter, ci el se știe umplut cu ce este bun și cu binecuvântare, și aceasta alungă complet înfățișarea goală a lumii.

Și cu toate acestea: lumea este așa de ispititoare, așa de atrăgătoare și așa de insistentă, că foarte des constatăm, că dragostea pentru lume se strecoară în inimile noastre și acolo întunecă dragostea Tatălui. Cât de nebuni suntem noi, dacă la noi este așa ceva! Noi vrem să fim veghetori, ca să nu încercăm să apucăm umbrele și să dăm drumul ființei.

Cuiva ar putea să i se pară puțin filozofic și mistic, ceea ce am scris, și ar dori cu cea mai mare plăcere să ne amintească că viața constă din realități dure și activități mărețe. Da, el are dreptate, este realmente așa. De aceea vrem să ne mai punem o întrebare, pe care și-a pus-o cu trei mii de ani în urmă Solomon, fiind primul:

Ce câștig are omul din toată osteneala lui sub soare?

Solomon a avut numai un răspuns trist la această întrebare. În cartea Eclesiastul el se gândește numai la sistemul „lume”. Deja în timpul lui el era foarte dezvoltat. El putea spune numai: „Totul este deșertăciune!”

Să ascultăm acum răspunsul apostolului Ioan. El se îndepărtează de lume, care este goală și trecătoare, și spune cu inima lui, că se bucură de dragostea Tatălui:

„Dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru eternitate” (1 Ioan 2.17). Ce contrast mare cu răspunsul lui Solomon!

Este adevărat: în viață este atât o parte a preocupărilor cât și o parte a meditării, și la cei mai mulți cântărește mai mult partea activităților și ea pune în umbră partea meditativă. Este de asemenea adevărat că și în viața creștină sunt ambele părți și că ambele părți sunt în relație reciprocă corectă și echilibrată. Pe partea meditativă stă dragostea Tatălui, și umple inimile noastre cu bucurie. Pe partea activă se face cu toată energia voia lui Dumnezeu. Partea meditativă este sursa părții activităților, căci numai dacă noi învățăm ce este voia lui Dumnezeu vom fi capabili s-o *facem*.

Fără îndoială este adevărat: energiile lucrate prin Duhul, care sunt folosite pentru a face voia lui Dumnezeu, nu vor eșua; ele vor rămâne. Dacă activitățile lumii devin „nimic”, rezultatele lucrului pentru Hristos, pe care l-am făcut conform vocii lui Dumnezeu, vor continua să lumineze în frumusețea lor: „Dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru eternitate” (1 Ioan 2.17). Un astfel de om – în contrast cu lucrurile lumii, care prin natura lor sunt trecătoare – este o excepție care rămâne.

Trezește-te!

Recunoști tu aceasta? Recunoști tu, că tu ca și creștin în acest sistem deșert și trecător

„lume” umbli ca unul care are deja legătură cu sistemul ceresc al lucrurilor care sunt în Dumnezeu, Tatăl, și în Hristos, pe care se odihnește dragostea Tatălui? Tu ești aici pe pământ, ca să faci voia lui Dumnezeu și în mijlocul umbrelor trecătoare să reprezinți aceste realități care rămân. Tu nu ești aici ca să schimbi lumea, și cu atât mai puțin să te unești cu lumea. Tu ai privilegiul să lucrezi pentru promovarea intereselor lui Hristos, și poți fi sigur că timpul nu va lăsa ca roadele acestei lucrări să se prăbușească în „nimic”. Comparete cu cele mai mici lucruri ale lui Dumnezeu, cele mai mari lucruri ale lumii apar cu adevărat sărăcăcioase!

Întreb încă o dată: *Recunoști tu aceasta?* Trezește-te, creștine, tu, cel care dormi, și ridică-te din lumea moartă, care te înconjoară; atunci Hristos te va lumina. Dacă ai înlăturat iluzia lumii, atunci tu vei face voia lui Dumnezeu cu pași siguri pe drumul stabil, care rămâne. Drumul acesta este realmente „cărarea celui neprihănit”; el este ca „lumina strălucitoare a zorilor, care luminează tot mai mult, până când ziua e deplină” (Proverbe 4.18). Și inima ta va spune:

*Comoara, pe care am găsit-o în dragostea Lui,
a făcut din mine un pelerin aici jos.*

Tradus de la: [Die Illusion zerplatzt](#)

Titlul original: „The Great Illusion Dispelled”
din *Simple Testimony*, vol. 32, 1915, pag. 151–162

Traducere: Ion Simionescu